

csak a királyi palotába, nemzeti múzeumba, de nagy emberek előkelő társaságába is, — és mindenütt boldogságot sugárzó arccal, határtalan büszkeséggel úgy mutatta be azoknak, akik még nem ismerték: Édesanyám! S aki így karonfogva együtt látta az országos nevű Pósa Lajost és a radnóti halkszavú, fejkendős öreg nénikét, az mind-mind ott érezte szívében a melegségnek, csodálatnak beszédes virágát és Pósa Lajos édesanyja iránt a köszöntő, átértelt liszteletet.

Nagy távolságok választották el a költőt édesanyjától, de ő csak csüggött rajta igaz, őszinte, soha nem halványodó szeretettel. Tanuskodjanak erről a következő versek:

Mindig csak őt látom,

Mikor én a ringó
Bölesőben feküdtem,
Mindig egy jó angyal
Örködött felettem.

Altatgatott csókkal,
Altatgatott dallal...
Az én jó anyám volt
Ez az örzőangyal.

Mikor fölébredtem,
Mindig csak őt láttam,
Örök szeretettel
A szívembe zártam.

Ha rajzolni tudnék.

Ha rajzolni tudnék:
Képed lerajzolnám,
Imádságos könyvbe
Bekötteném anyám.
Ahányszor ránéznék,
Mindig imádkoznám.

Miért nem csókolhatom
Szelíd orcád rája,
Imádságos könyvem
Aranyos lapjára?
Még az imádság is
Jobban égbe szállna!

Kis kunyhóba vágyom.

Kis kunyhóba vágyom,
A Balog partjára.
Öreg édesanyám
Reszkető karjába.

Az a gyöngye két kar
Az én menedékem,
Üldöző világtól
Megvédelmez éngem.

Pedig egy ágat is
Alig bír letörni...
Egyebet se tud, csak
Ölelni, ölelni.

Édesanyjának betegeskedése idején nem volt napja, nem múltott perce, hogy haza ne gondolt volna Radnótra, édesany-

jára. Egy öregasszony című verse is igazolja, kedvesen örökíti meg ezt:

Egy öregasszonyt láttam az utcán...
Arca: barázda, a szeme: felhő.
Görnyedezően megy, tipeg útján,
Oly kicsi, majd elfújja a szellő,
Az arca barázda, a szeme: felhő.

Visszatekint rám... el se felejttem —
Bánatosan néz tört szeme párja,
Megremegek rá, reszket a lelkem:
Jaj, de hasonlít édesanyámra!
Bánatosan néz tört szeme párja...

Kötetre való azoknak a könnytől és hálától csillogó verseknek a száma, amelyekkel Pósa Lajos édesanyját temetgette, siratgatta. Sehogyse tudott beletörödni abba, hogy jóságos dajkáját, felnevelőjét, legnagyobb földi kincsét elvesztette.

És így vigasztalja önmagát:

Mikor egy-egy fehér galamb	Hátha nem is galamb az ott?
Száll a levegőbe;	Tán az anyám lelke!
A szívem is, a lelkem is	Házunk fölött el-elkering
Ugy megrezzen tőle.	S visszaszáll a mennybe...

De melyik költő nem hordja magával, melyik nem őrzi meg kegyelettel, szeretettel édesanyja képét, emlékét?

Bánatában, elhagyatottságában, betegségében kihez szólna, kihez menekülne máshoz a költő, mint édesanyjához?!

A zaklatott, szomorú életű Reviczky Gyula is hűségesen szívéhez szoritja az imakönyvet, melyet jó édesanyjától kapott örökül:

Aranykötésű imakönyvet	Sok év előtt egyik sarokba
Hagyott rám örökül anyám.	Beírta jó anyám nevét...
Kis Jézus ingben, glóriában	Lehajtom a betűkre főmet,
Van a könyv első oldalán.	Hogy felidézzem szellemét...

Kiss József lelke is fel-felsír, amikor soha nem látott édesanyja sirjára gondol:

Valahol messze,	Ki nyugszik ottan,
Valahol régen,	Azt én tudom csak,
Megástak egy sírt	Én tudom csak!
Temetőszélen.	
Fája elsüppedt,	Te alszol ottan
Hantja behorpadt,	Édes jó anyám!